

lige Beskyttelsestold til det Halve. Kan dette ikke opnaas, vil jeg raade til at vende tilbage til den høitagede Ministers Forslag og udstemme § 2. Til Sagens 2den Behandling, skal jeg tillade mig at stille et Ændringsforslag om, at de 12 Ore forandres til 12,5 Ore; derved vil, som sagt, den nuværende Beskyttelse, som vore Sukker-raffinaderier, saavidt jeg kan skjønne, virkelig have havt, være nedbragt til det Halve.

Adler: Denne Sag deler sig for mig egentlig i to Betragtninger; den ene er, om Tolden paa raffineret Sukker skal være 12 eller 12,5, som jeg imidlertid foreløbig skal lægge tilside, og den anden Betragtning, som den høitærede Taler kun berørte med et Par Ord, men som dog spiller en vis større Rolle. Han beklagede nemlig, at denne Lov ikke kom til os, som den oprindelig kom fra Finansministeren, idet Folkethinget havde udvidet dens Omraade; men han kom i Begyndelsen af sin Tale til at glemme en Ting. Han berørte nemlig, at man i 1871 efter privat Initiativ havde vedtaget en Lov her i Landsthinget, som gik ud paa at forandre Tolden paa Mustvadosukker, specielt af Hensyn til Vestindien. Dette er naturligvis rigtigt, men der var tillige noget Andet i denne Lov, og som jeg tror maa spille en overordentlig væsentlig Rolle ved vor Betragtning af hele Forholdet. Man blev nemlig ikke staaende ved denne Forandring alene, men man forandrede en meget væsentlig Position, idet man satte Tolden paa Farina i Beirut. Det var altsaa i Virkeligheden et lille Stykke Toldlov, en lille Sukkertoldlov, man dengang gav. Den var ganske vist mest foranlediget ved Hensyn til Vestindien, men ingenlunde alene ved Hensynet dertil, og man begyndte sig heller ikke med Hensyn til Lovforslaget til dette ene specielle Omraade. Der er desuden i Behandlingen af Sukkertolden overhovedet siden den Tid og specielt i Behandlingen af denne Sag Noget, der skiller sig vidt fra det, som det ærede Medlem kun har beset, men ikke videre har omtalt, men som dog ganske sikkert i Reglen her i Thinget spiller en ikke ubetydelig Rolle. Det er, at man synes, at der er noget Forkert i at hænge dette ene Punkt, der ligger noget mere fjernt, paa en Leilighedslov; men man maa ikke glemme de forskellige Behandlinger, dette Spørgsmaal om Sukkertolden overhovedet har gennemgaaet, og maa specielt ikke glemme den Behandling, Spørgsmaalet har faaet i Folkethinget, og de Personer, af hvem det specielt er blevet behandlet. Man maa huske paa, at Folkethingets Ordsvører har været en af de Mænd, der allermost have beskæftiget sig med Spørgsmaalet, den Mand nemlig, der var Finansminister, da Loven af 1871 om Sukkertolden kom frem. Man maa huske, at hele Udvalget i Folkethinget har været enigt i, at der virkelig er Grund til nu at gøre en Forandring i Tolden

paa raffineret Sukker. Man maa endvidere huske paa, og det vil man let finde uden at gaa tilbage til Forhandlingerne om den almindelige Toldlov, idet man blot kan erstatte Forhandlingerne i 1870—71 om den Lov, som man nu ønsker forlænget, at i den Kommission, som det ærede Medlem omtalte, fandtes der en stærk Stemning for at gøre Forandring i Tolden paa raffineret Sukker, men at man udlod det af Hensyn til den almindelige Toldlov, som man formodede vilde komme om et Aar. Man har saaledes bestandig skudt dette Spørgsmaal om Forandring af Tolden paa raffineret Sukker ud af Hensyn til, at den almindelige Toldlov snart vilde komme, og man kan altsaa paa ingen Maade sige, at vi, selv om vi vedtog Lovforslaget uforandret, som det foreligger, eller vedtog en Medsættelse af Tolden paa raffineret Sukker, derved komme bag paa store Interesser. Man har i overordentlig lang Tid været forberedt paa, at der vilde komme en Forandring; man har fra Regjeringens Side gjort Forslag til Forandring, og man var her i Landsthinget ifjor bleven enigt om, at 6,5 Skilling eller 13,5 Ore er en Beskyttelsestold, der er meget for høi, hvorfor man mente, at man maatte gaa ned til 12,5 Ore. Man kan altsaa ingenlunde sige, at man nu kommer bag paa store Interesser. Ivertimod have disse efter de forskellige Meninger, der ere udtalte, — og jeg respekterer i høi Grad, at man grundigt overveier Hensyn til bestaaende Interesser — haft en Beskyttelse i 5 Aar, regnet fra Loven af 1871, som de i den Tid ikke burde have haft. Jeg tillader mig nu at komme lidt nærmere ind paa denne Sags Forbindelse med Toldloven, som den staar i saa nær Berøring med. Det kan giene være, at jeg har en forskellig Opfattelse fra mange ærede Medlemmer om, hvor stærkt Hensynet til de industrielle Amlæg skal tages; men det er dog ganske sikkert, at det Princip, som alle Finansministre have tænkt paa, og som er blevet udtalt hver Gang, en Toldlov er bleven fremlagt, er, at Beskyttelsen maa formindskes og bringes ned til kun at være et saadant Minimum, som af andre vigtige Grunde kan anses for nødvendig. Men uagtet det er udtalt hver Gang, have vi endnu Toldloven 1863. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa vi skulle have Toldreformer førte igennem, er ikke at give en ny almindelig Toldlov; thi derved vil Debatten hver Gang gaa saa meget i det Store og tage saa megen Tid op og beskjæftige Thingene saa meget, at der neppe vil kunne komme nogen Lov ud, men at man bør og vil komme til at gaa den Vej at tage enkelte Positioner, med Hensyn til hvilke Alle kunne være enige, behandle dem som finansielle Positioner og saaledes efterhaanden komme bort fra den Beskyttelse, vi nu befinde os i ved vor Toldlov, og som er for stor. Hvad det angaar, at man derved vilde komme meget stærkt bus paa, saa maa vi jo erindre, at det Land, der har den største Erfaring, og hvor de